

MANNEN SOM GIKK FRA DET YTRE TIL DET INDRE ROM

Av Edgar D. Mitchell

Det første som slo meg når jeg fikk jorden i fokus var dens utrolige skjønnhet. Selv de mest spektakulære fotografier yter den ikke rettferdighet. Det var et majestetisk syn. En nydelig blå og hvit juvel som trådte frem mot en bakgrunn av sort himmel. Så fredelig, harmonisk og fantastisk den syntes å passe inn i det evolusjonære systemet som opprettholder universet. Det var et høydepunkt i min erfaring å se hvordan det hellige ble nesten til å ta og føle på. Jeg visste da at livet i universet ikke var verken et uhell eller en tilfeldighet. Denne innsikten kom til meg som en direkte indre viten.

© NASA - Dette bildet ble tatt fra Apollo 11 i 1969.

*Nesten 40 år etter at den banebrytende boken *Psychic Exploration: A Challenge for Science* av Edgar D. Mitchell ble utgitt blir den nå utgitt på nytt. Denne artikkelen er en redigert versjon av forordet i boken. Hans innsikter i menneskehetens anliggender og hans visjoner og lidenskapelige ønske om å bringe menneskeheten til sitt neste nivå er ikke mindre viktig den dag i dag.*

I februar 1971 hadde jeg, som medlem av ekspedisjonen som reiste med Apollo 14, privilegiet av å gå på Månen. Da jeg dro ut var jeg en pragmatisk testpilot, mekaniker og vitenskapsmann, som alle mine kolleger. Jeg hadde brukt over et kvart århundre på å lære meg et empirisk verdenssyn.

Mange ganger har livet mitt vært avhengig av gyldigheten av vitenskapelige prinsipper og at jeg kunne stole på teknologi som var basert på disse prinsippene. Jeg visste svært godt at analytisk og logisk tanke kunne skape en ny teknologi som kunne avsløre ukjente ”hemmeligheter” i universet. Både gjennom å utforske det ytre univers og gjennom utforskning av det mikroskopiske nivå og atomets struktur. Før måneferden ble jeg så velkjent med romskipet og hele systemet av utstyr og menneskelig støtte som et menneske kan bli. Jeg hadde tillit til det hele.

Til tross for all denne kunnskapen og tilliten var det allikevel øyeblikk under ferden hvor jeg følte en forbløffende og dyptgående respekt for det menneskelige intellekts kapasitet og evne til rasjonalitet. Det kunne finne metoder til å styre en liten metallkapsel over en avstand av flere millioner kilometer, med fantastisk presisjon og nøyaktighet!

Jeg var pragmatisk fordi min erfaring så tydelig hadde demonstrert, hinsides enhver tvil, at vitenskap virker. Men det var også et annet aspekt ved min erfaring under reisen med Apollo 14. Det motsa min holdning som ”pragmatisk mekaniker”. Denne erfaringen begynte med det overveldende synet av å se planeten Jorden flyte i det grenseløse rommet.

Det første som slo meg når jeg fikk jorden i fokus var dens utrolige skjønnhet. Selv de mest spektakulære fotografier yter den ikke rettferdighet. Det var et majestetisk syn. En nydelig blå og hvit juvel som trådte frem mot en bakgrunn av sort himmel. Så fredelig, harmonisk og fantastisk den syntes å passe inn i det evolusjonære systemet som opprettholder universet. Det var et høydepunkt i min erfaring å se hvordan det hellige ble nesten til å ta og føle på. Jeg visste da at livet i universet ikke var verken et uhell eller en tilfeldighet. Denne innsikten kom til meg som en direkte indre viten.

Det dreide seg ikke om trinnsvis dedusering eller logisk abstraksjon. Det var en erfaringsmessig tilstand. Det var kunnskap ervervet gjennom privat subjektiv erfaring – men det var – og er fremdeles – på alle måter minst like virkelig som de objektive dataene som for eksempel navigasjonsprogrammet eller kommunikasjonssystemet var basert på. Det var helt klart at universet hadde retning og mening. Det kunne ikke fanges opp gjennom sanseorganene, men det var uansett – en usynlig dimensjon bak den synlige skapelsen som gir den en intelligent utforming og mening med livet.

Det neste jeg kom i tanker om var vår planets livs-støttende karakter. Denne lille kulen av vann, skyer og land, ikke større enn tommelen min, var hjemme. Den var havnen romskipet ville søke mot når reisen var over. Buckminster Fullers beskrivelse av planeten som ”Romskipet Jorden” virket absolutt passende.

Deretter kom jeg i tanker om det daglige livet på planeten. Da kjente jeg

Min tankegang – i sannhet hele min bevissthet – ble grunnleggende forandret. Det ble slik at jeg føler et moralsk ansvar for å dele den transformerende opplevelsen det var å se Jorden fra et større perspektiv.

31. januar 1971 ble Edgar D. Mitchell den sjette man som gikk på månen. NASA gjennomførte med Apollo 14 den tredje landingen på månen. Da Mitchell var på denne reisen hadde han en grensesprengende opplevelse, noe som har preget ham hele livet. I 1973 etablerte han sammen med noen andre The Institute of Noetic Sciences (IONS). Formålet var å oppmuntre og foreta forskning rundt tema som spontan helbredelse, meditasjon, bevissthet, alternativ healing, spiritualitet, menneskehetens potensial, psykiske evner og overlevelse av menneskets bevissthet etter den fysiske kroppens død. www.edmitchellapollo14.com www.noetic.org

hvordan min følelse av under gradvis forvandlet seg til en slags engstelse. Jeg innså at i selvsamme øyeblikk hvor jeg var så privilegert at jeg kunne se på planeten fra verdensrommet, var det steder på jorden hvor folk lå i krig med hverandre. Det ble løyet, stjålet og myrdet. Det ble kjempet for makt og status. Land ble lagt øde og luften, vann og miljøet ble ødelagt. Grådighet gjorde at man sløste med naturens ressurser og mennesker skadet hverandre gjennom intoleranse, falskhet, fordommer og alle de andre tingene som utgjør mennesket inhumane oppførsel mot sine medmennesker. Det virket som om mennesket var totalt uten bevissthet om sin individuelle rolle i – og individuelle ansvar for – fremtidens liv på planeten. Det ble også smertefullt klart at millioner av mennesker led av fattigdom, sykdom, elendighet, frykt og levde i en tilstand av tilnærmet slaveri på grunn av økonomisk utnyttelse, politisk maktmisbruk, religiøs og etnisk forfølgelse og hundrevis av andre demoner som vokser ut av det menneskelige ego. Til tross for alle sine teknologiske bragder hadde ikke vitenskapen løst problemene som

kommer av menneskets selvopptatthet. Antagelig vil den heller ikke kunne løse disse problemene.

Størrelsen på problemet var overveldende. Vår tilstand syntes å være en stadig voksende krise av uforutsigbare proporsjoner. Kriser som dukket opp fortore enn vi kunne finne løsninger. Det syntes som om det var en fare for øyeblikkelig utslettelse av store deler av sivilisasjonen gjennom at man slapp løs atomkraftenes raseri. Bare litt lengre inn i fremtiden fantes muligheten for uholdbare nivåer av forurenset luft og udrikkbart vann. En noe fjernere, men ikke mindre sannsynlig var at store deler av befolkningen ville sulte i hjel, forårsaket av elendig ressursforvatning og en eksploderende befolkning.

Hvordan hadde vi havnet i en så kritisk situasjon? Og hvorfor? Men enda viktigere, hva kunne gjøres for å rette det opp? Hvordan kunne det nødvendige harmoniske forholdet mellom oss selv og miljøet gjenopprettes? Hvordan kunne et Armageddon forårsaket av atomkraft unngås? Hvordan kunne livet gjøres levelig? Hvordan kunne vi virkelig gjøre vårt potensial for å skape et fredelig, kreativt og tilfredsstillende samfunn? Hvordan kunne vår ypperste utvikling innen objektiv rasjonalitet, uttrykt gjennom vitenskap, bli gift med vårt ypperste potensial for subjektiv intuisjon, uttrykt gjennom spiritualitet. Disse tankene var hos meg under hele reisen, ved landing og paradene som fulgte. De holdt fast og iblant forfulgte de meg med en overveldende bevissthet om hvor innskrenket syn mennesket har på sitt eget og planetens liv. Noen ganger ble jeg liggende søvnløs i timevis mens jeg strevde med denne gåten og prøvde å forstå og se det hele fra et fornuftig

perspektiv. Hvordan kunne mennesket, den mest intelligente skapningen på jorden, være så grenseløst kortsiktig og idiotisk at de puttet seg selv i en situasjon hvor de muliggjorde utryddelse av livet på jorden? Når hadde innsikten blitt separert fra instinktet? Var det mulig å finne en løsning?

Det indre syn... og overblikk.

Først når mennesket til fulle forstår sin grunnleggende enhet med naturen og universets måte å fungere på – som jeg opplevde så sterkt fra romskipet Apollo – vil de gamle tanke- og væremåtene forsvinne. Først når mennesket flytter seg fra sitt egosentrerte selvilde til en ny forståelse av det universelle menneske vil de akutte problemene som plager oss kunne finne en løsning. Mennesket må bevege seg fra individualisme til menneskehet, fra personlig til transpersonlig og fra selvopptatthet til kosmisk bevissthet. Menneskehetens mangslungne problemer smelter sammen til et grunnleggende problem. Hvordan endre vår bevissthet? Hvordan kan vi utvikle en høyere bevissthet? Til et nivå hvor vi kan gjenopprette vår enhet med menneskeheten, planeten og universet?

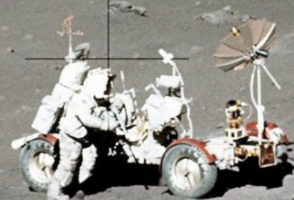
For meg var det å se vår planet fra rommet en hendelse som inneholdt mange av de

Menneskehetens mangslungne problemer smelter sammen til et grunnleggende problem. Hvordan endre vår bevissthet? Hvordan kan vi utvikle en høyere bevissthet? Til et nivå hvor vi kan gjenopprette vår enhet med menneskeheten, planeten og universet?

kvalitetene som tradisjonelt tillegges en religiøs erfaring. Det vekket en dyp innsikt i eksistensens natur – den type innsikt som radikalt endrer personen som opplever den. Min tankegang – i sannhet hele min bevissthet – ble grunnleggende forandret. Det ble slik at jeg føler et moralsk ansvar for å dele den transformerende opplevelsen det var å se Jorden fra et større perspektiv. Jeg opplevde også at min rasjonelle og logiske side måtte erkjenne verdien av prosesser som hverken var rasjonelle eller kognitive.

Dessverre kan vi ikke sende alle og enhver til Månen i den nærmeste fremtiden. Men vi kan tilby informasjon og erfaringer av en annen karakter som vil kunne tjene samme nytten og gi det samme perspektivet. Dessuten kan vi gjøre det på en måte som bringer objektiv logikk og subjektiv intuisjon nærmere hverandre og slik hjelpe til med å lukke avgrunnen som har oppstått mellom disse to veiene til innsikt. Vi kan gjøre dette fordi utforskningen av det ytre og det indre rom møter hverandre.

Tiden er kommet for å skape en menneskelig enhet. Tiden er kommet for å videreutvikle våre ikkerasjonelle evner til en ”subjektiv teknologi”, som vil være starten på foreningen av religion, fornuft og intuisjon. Det fysiske og det spirituelle går sammen i en union av hjerte, innsikt og instinkt. Det vil bevirke at vitenskapen begynner å forstå virkelighetens ikkematerielle natur, så vel som den materielle. Når vitenskapen beveger seg mot en vitenskapelig forståelse av totaliteten, så vil kunnskap bli visdom. Vår kjærlighet til makt vil bli til kjærlighetens makt og det universelle menneske med kosmisk bevissthet vil kunne stige frem. •

© NASA - Dette bildet ble tatt fra Apollo 17 i 1972.

Først når mennesket til fulle forstår sin grunnleggende enhet med naturen og universets måte å fungere på – som jeg opplevde så sterkt fra romskipet Apollo – vil de gamle tanke- og væremåtene forsvinne. Først når mennesket flytter seg fra sitt egosentrerte selvbilde til en ny forståelse av det universelle menneske vil de akutte problemene som plager oss kunne finne en løsning. Mennesket må bevege seg fra individualisme til menneskehet, fra personlig til trans-personlig og fra selvopptatthet til kosmisk bevissthet.

